

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De sui ipsius quæsitone euellenda, & de triplici intentiène. Cap. II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

periores suos auferretur, malè contentarentur, imò & murmurarent: hoc coram Deo cum proprietate possident, oportebitque eos de illo magnam rationem reddere.

Secundus gradus est paupertas vsus temporalium rerum, eorum scilicet qui nihil desiderant, nisi quod est eis de iusta necessitate; dolentque de superfluis, curiosis, & pretiosis. Isti in hoc laudabiles sunt, quòd ex suis affectibus eiecerunt omnia, quæ ipsis de iusta necessitate non sunt: sed in illo defectuosi sunt, quòd nimis magnum affectum habent ad res, quæ sibi necessariae sunt. Quia quantacunque necessitatis esse appareat aliqua res, & si vsus illius nobis concessus sit, tamen penitus nobis interdictum est, affectionem ad illam habere, vel in ea cum affectu requiescere.

Tertius gradus est paupertas affectionis, quando fidelis Dei seruus in tantum trahitur ad affectum paupertatis, vt nulla res sit in creaturis, vel in rebus temporalibus, ad quam cor, & affectus inclinètur: quin etiam ipsa naturæ necessaria cum tadio, & nausea suscipit in subsidiũ, & vsus mortalis naturæ, vt eò melius libero, ac nudo affectu subuolare valeat intranuda brachia crucifixi amati Iesu Christi. Omnes ergo qui taliter temporalia possident, & tam liberi sunt in affectu, ac si ea non possiderent, sunt voluntarij *pauperes spiritu*. At omnes, qui sic paupertatem vouerunt, vt tamen in rebus temporalibus cum affectu quiescant, stant in proprietate coram Deo.

De sui ipsius quaesitione euellenda, & de triplici intentione. Cap. 11.

Secunda est perfecta mortificatio omnium affectuum propriae quaesitionis in agendo qualibet opera virtuosa, & in dimittendo mala. Nam ista propria quaesitio ex seruili amore prouenit, quo se ipsos nimis amant quidam, atque in omnibus plus suam utilitatem & commodum querunt, quàm beneplacitum diuinum: & ob hoc à Deo contemnantur eorum bona opera, & ipsi iuste cõdemnantur. Hic scire debes, quod amor filialis, & amor seruilis omnino sunt similes in suis operibus, sicut sibi similes sunt duo pili vnus capitis, ita vt non bene possint discerni: attamen valde sunt dissimiles in intentione. Nam principalis intentio filialis amoris, in faciendo quodlibet bonum, vel in dimittendo malum, est Deum placare, cognoscere, placere, laudare, grauias agere, honorare, eius beneplacitam voluntatem ad-

Rrr 2 imple-

Amorē ser-
uilem cog-
nosci rī-
fiam.

Amor iste
seruile i-
deo peruer-
sus, quia di-
lectionem
propriam
habet pro
finc.
Rom. 8.
Apoc. 1.
Galat. 6.

Hæc vera,
quædo finis
constituunt
in eis, quæ
dixit Au-
ctas.

implere. Amor autem seruile cognosci potest ex tribus. Primò, quòd serui in omnibus peccatis, quæ dimittunt, & in omnibus virtuosis operibus, & exercitijs, quæ student implere, principaliter semetipfos querunt, hoc est, vel vitare proprium incommodum, puta confusionem, redargutionem, amissionem temporalium, remorsum conscientia, poenam inferni, vel purgatorij, & similia: vel consequi proprium commodum, vt laudem, honorem & gloriam humanam, temporalia bona, spiritalia bona, sensibilem gratiam, deuotionem, dulcedinem, visiones, & similia, aut etiam vitam æternam: in omnibus his amplius utilitatem propriam querentes, quàm beneplacitum Dei. Et propterea vitia cuncta dimittunt, magna quoque voluntariè, strenuè, atq; hilariter operantur, despiciunt mundum, carnem propriam, amicos & affines: agunt poenitentiam grauem, ingrediuntur monasteria, stricte obseruant regulam suam, statuta, silentium, ieiunium, disciplinas, & similia: & frustra agunt omnia, eò quòd nõ norunt neq; obseruât præceptum dilectionis Dei. Secundò sciri possunt in hoc, quòd bona opera sua, & exercitia magna reputant, potius in spe, & merito suorum bonorum operum requiescentes, quàm in libertate *filiorum Dei*, quos Christus Iesus suo benedicto sanguine redemit, in qua tamen solum requiescere deberent. Idcirco mox, vt acquirunt aliquam sensibilem gratiam, deuotionem, dulcedinem, vel visionem, statim illis abutuntur in peccatum. Nam cadunt in superbiam propria complacentia, & vanæ gloriæ, putantes *se aliquid esse, cum nihil sint in veritate*. Consequenter in auaritiâ cadunt, semper affectantes maiorem dulcedinè, deuotionem, reuelationes, & visiones. Terriò, cadunt in spiritualem gulositatem, prædictis scilicet fruendo in volupate natura. Vltimò in adulterium decidunt spirituale, scilicet quòd in tantum se dant ad acquirenda ista à Deo, & ad fruendum, quiescendumq; in ipsis, vt Dei, & beneplaciti ipsius penitus obliuiscantur. Et istud notare poteris in hoc, quia subtracta deuotione, sunt valde impatientes, inquieti, tardiosi, inuoluntarij atque peruersi: & querunt tunc solatium suum in creaturis, in actibus, verbis, affectibus, vel cogitationibus. Terriò in hoc cognosci possunt, quòd nunquam tam fideliter Deo seruirent, si sciret sentillam à Deo mercedem temporalem pariter, & æternam recepturos: puta sensibilem gratiam, deuotionem, consolationem, atque futuram gloriam. Istiusmodi homines valde malè stant. Nam omnibus donis Dei abutuntur in suam maiorem damnationem.

Vt er-

Vt ergo omnis propria questio mortificetur, oportet intentionē in faciendo quodlibet bonum, & in dimittendo malum, rectificari: & hoc in tribus gradibus: Quia est aliqua intentio recta, aliqua simplex, aliqua deiformis. Intentio recta operatur quodlibet bonum, & malum dimittit principaliter propter Deum, de qua loquitur Gregorius in Moralibus. Rectus est ille, qui in aduersis non frangitur, qui ad temporalia non inclinatur, qui ad superiora totus erigitur, qui diuina voluntati totus subijcitur. Intentio autem ista quamuis recta sit, non tamen est sufficiens ad perfectionem, quia simplex non est, sed stat in actiua vita ac multiplicitate: circa multa quoque distrahitur atque turbatur, quanquam Deus omnium operum finis sit, & intentio. Intentio simplex plus animam ornat, quia sine medio plus Deo appropinquat, & spectat ad contemplatiuam vitam: quoniam non solum agit, vel dimittit omnia principaliter, vt Deo placeat, ipsum honoret, collaudet, & confiteatur: sed ordinat etiam omnia opera & exercitia in Deum, hoc est, ad fruendum Deo semper præsentialiter * cum omnibus suis viribus, in amoroso quodam effluxu. Et dicitur ideo simplex, quia non solum est recta, vt propter Deum virtuosos actus perficiat, sed etiam simplex ad quiescendum simpliciter in Deo, & ad deuitandam omnem multiplicitem. Nam ipsa est amorosa quaedam inclinatio interni spiritus in Deum, illuminata agnitione diuina, ornata fide, spe & charitate: & est internum fundamentum vitæ spiritualis: Ista ergo intentio immediatè transit in Deum, quantum potest, principaliter ad Deo placendum, ad amandum eum, & honorandum: sed istud non est tantum propter Deum, nam seruat adhuc aliquid proprium, vt est quòd etiam in suo exercitatio habere affectat spirituale consolationem ac deuotionem. Et sunt nonnulli, qui hoc propriè nõ requirunt: attamen non sunt tam voluntarij recipere omnem deuotionis, & dulcedinis subtractionem, sicut earundem gratiarum affluentiam: omnem aduersitatem, sicut prosperitatem: confusionem, sicut honorem: & sic de alijs, nisi ad gradum tertium perueniant, qui deiformis intentio appellatur: quia hæc adeò se Deo vniuit, & assimilauit, vt quærat duntaxat, & affectet honorem, voluntarem, gloriam, & beneplacitum Dei, tam in aduersis omnibus, quàm in prosperis. Beatus qui hoc à Deo adeptus est. Nam Bernardus dicit, quòd taliter affectum intentionis disponere, est deificum atque deiformem fieri, & vnum cum Deo, Deo quoque cum Deo perfrui.

Rrr 3

Sensu-

Questionē
proprietam
mortifican-
di modus.

Intentio
recta.

Rectus q̄s.

Intentio
simplex.

* Aliàs pre-
sente.

Simplex.

Intentio
deiformis.